

ти и бошнаци, а по късно, къмъ срѣдата на миналия вѣкъ — на габровци, които отъ своя страна ги препродавали на френски и италиански търговци. Въ града е имало и нѣколко тави за точене на коприва, която сжщо е била закупвана отъ габровци.

Освенъ съ земледѣлие, както изтъкнахме по горе жителитѣ на града сж се занимавали още и съ занаяти, и търговия. Отъ занаятитѣ най-добре сж били застъпени: табаклъка¹⁾, абаджилъка²⁾, папукчилъка, (жундуржилъка), мутафчилъка, бакърджилъка, сапунджилъка, терзилъка, ковачлъка, кюркчилъка самарджилъка, бачеварство, куюнджилъкъ столарство и др.

Въ миналото Севлиево, както и по настоящемъ, не е било индустриаленъ градъ; не е имало условия за това: отъ една страна населението е било доволно отъ своя поминъкъ и, отъ друга, — липсвали сж му двигателни водни сили.

Първата, макаръ и незначителна индустрийка, която се е зародила въ Севлиево къмъ 1830 г., е била басмаджилъка, т. е. типосравето на мумии (женски забрадки). Тая индустрия е била донесена отъ Сопотъ отъ учителя Николчо Попъ Недевъ. Тукъ той, заедно съ братята си: Спиридона, Петя и Спаса отворили работилница, която работила успѣшно до Севастополската война (1854 г.) Благодарение, обаче, на занадната конкуренция, която се е появила следъ тая дата, най-вече на онази отъ Виена, басмаджилъкътъ западналъ и къмъ края на 60 тѣхъ години окончателно изчезналъ.

Типосванитѣ въ Севлиево мумии сж били известни на населението подъ името „Кърловски кърпи“.

До степенъ на малка индустрия е можло да се надигне въ Севлиево и столарството (правенето на плетени столове), който занаятъ е билъ насаденъ въ Севлиево отъ учителя Георги Прагопиновъ къмъ срѣдата на 70 тѣхъ години. Тая индустрийка, макаръ и въ по-слаба форма, и днесъ продължава да съществува въ града.

¹⁾ Севлиевскитѣ табаци още преди Освобождението (въ началото на 70-тѣхъ години) сж имали търговски връзки съ Виена, кждето сж изнасяли и голѣми количества сахтани и мишини.

²⁾ Тоя занаятъ е билъ подхранванъ и подържанъ главно отъ подавялющата турска маса въ града и околията. Освенъ това, много севлиевци абаджии сж ходили ежегодно да упражняватъ занаята си въ Чорлу, Силиврия и Чаталджа.

Последнитѣ сж излизали отъ Севлиево презъ м-ць августъ и сж се връщали къмъ сирни заговезни. Отъ тукъ и подигравателния изразъ: „Севлиевцитѣ си идатъ отъ Цариградъ за заговезни“.

Днесъ абаджилъкътъ, както се знае, е въ упадкъ.